

УДК 342.9

DOI 10.33244/2617-4154.3(24).2026.88-97

Ю. О. Подолян,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри транспортного права,
Національний транспортний університет

Y. O. Podolian,

PhD in Law, Associate Professor, Associate Professor of the Department
of Transport Law of the Faculty of Socio-Economic and Legal Sciences,
National Transport University
email: yulia29p@gmail.com

ORCID 0000-0001-5063-4018

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ ІНФРАСТРУКТУРНИХ ПРОЄКТІВ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В ПОВОЄННІЙ ВІДБУДОВІ УКРАЇНИ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

PUBLIC ADMINISTRATION OF INFRASTRUCTURE PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP PROJECTS IN THE POST-WAR RECONSTRUCTION OF UKRAINE: ORGANIZATIONAL AND LEGAL ASPECT

Дослідження статті ґрунтується на формально-юридичному методі (аналіз норм нового закону та актів, ухвалених на його виконання), порівняльно-правовому методі (зіставлення національного регулювання з положеннями Директиви 2014/23/ЄС про присудження концесійних договорів), системно-структурному підході (виокремлення взаємопов'язаних складників досліджуваного механізму) та методі аналізу правозастосовної практики (вивчення перших пілотних проєктів у соціальній сфері).

Встановлено, що оновлену організаційно-правову основу публічного адміністрування доцільно розглядати через чотири складники: інституційний (розширення кола публічних партнерів за рахунок територіальних громад, деталізація компетенції уповноважених органів), процедурний (диференціація адміністративних процедур залежно від очікуваної

Ця робота ліцензується відповідно до [Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

© Подолян Ю. О., 2026

вартості, спрощений режим для проєктів до 5,5 млн євро з підготовкою концептуальної записки замість повного техніко-економічного обґрунтування та скороченням строків підготовки з приблизно дев'ятнадцяти до дванадцяти місяців, проведення конкурсів через електронну систему), фінансово-забезпечувальний (гранти, договори про фінансування, участь донорів і міжнародних фінансових організацій) та контрольний (моніторинг, договірні індикатори якості, облік довгострокових зобов'язань). Обґрунтовано, що допорогове значення кореспондує порогу застосування Директиви 2014/23/ЄС, що свідчить про свідому гармонізацію національного законодавства з правом Європейського Союзу. Проаналізовано першу практику, зокрема пілотний проєкт будівництва багатoproфільної лікарні у місті Житомир за консультаційної підтримки Міжнародної фінансової корпорації.

Ефективність публічного адміністрування відбудови на партнерських засадах визначається поєднанням трьох чинників: своєчасного підзаконного забезпечення нового закону, інституційної спроможності публічних партнерів, насамперед невеликих територіальних громад, та належного контролю за фінансовими ризиками довгострокових зобов'язань місцевих бюджетів.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, економічний розвиток, органи державної влади, концесія, гармонізація законодавства, децентралізація, фінансові ризики, публічний партнер, приватний сектор, міжнародні фінансові організації.

The purpose of the article is to reveal the organizational and legal mechanism of public administration of infrastructure public-private partnership projects in the post-war reconstruction of Ukraine on the basis of the provisions of the Law of Ukraine "On Public-Private Partnership" of 19 June 2025 No. 4510-IX, which entered into force on 31 October 2025 and replaced the legislative model of 2010.

The research is based on the formal-legal method (analysis of the provisions of the new law and the acts adopted for its implementation), the comparative-legal method (comparison of national regulation with the provisions of Directive 2014/23/EU on the award of concession contracts), the system-structural approach (identification of interrelated components of the mechanism under study) and the method of analysis of law-enforcement practice (study of the first pilot projects in the social sphere).

It is established that the updated organizational and legal basis of public administration should be considered through four components: institutional (expansion of the range of public partners at the expense of territorial communities, detailing the competence of authorized bodies), procedural (differentiation of administrative procedures depending on the expected value, a simplified regime for projects up to EUR 5.5 million with the preparation of a concept note instead of a full feasibility study and a reduction of preparation time from approximately nineteen to twelve months, tenders through an electronic system), financial support (grants, financing agreements, participation of donors and international financial organizations) and control (monitoring, contractual quality indicators, accounting of long-term obligations). It is substantiated that the below-threshold value corresponds to the threshold of application of Directive 2014/23/EU, which testifies to the deliberate harmonization of national legislation with the law of the European Union. The first practice is analyzed, in

particular the pilot project of construction of a multidisciplinary hospital in the city of Zhytomyr with the advisory support of the International Finance Corporation.

The effectiveness of public administration of reconstruction on a partnership basis is determined by a combination of three factors: timely adoption of secondary legislation implementing the new law, institutional capacity of public partners, primarily small territorial communities, and proper control over fiscal risks of long-term obligations of local budgets.

Keywords: *state-private partnership, economic development, state authorities, concession, harmonization of legislation, decentralization, fiscal risks, public partner, private sector, international financial organizations.*

Постановка проблеми. Повоєнна відбудова України є завданням, безпрецедентним за масштабом для сучасної Європи. Руйнування доріг, мостів, енергетичних мереж, систем водопостачання, закладів освіти, охорони здоров'я та житлового фонду поставило перед публічною адміністрацією подвійний виклик: з одного боку, потреба в капіталовкладеннях, які багатократно перевищують можливості бюджетної системи, з іншого – попит в адмініструванні процесів відновлення прозоро, ефективно й відповідно до європейських стандартів, дотримання яких є умовою міжнародної фінансової підтримки та європейської інтеграції України.

У цих умовах публічно-приватне партнерство перетворюється з переважно теоретичної конструкції на практичний інструмент публічного управління відбудовою. Водночас попередня законодавча модель державно-приватного партнерства, заснована на Законі України від 1 липня 2010 року № 2404-VI [1], виявилася малопридатною для цього завдання: за роки її дії було укладено лише дві масштабні концесійні угоди [2], а надмірно складні та бюрократизовані процедури підготовки проєктів фактично вилучали з механізму партнерства невеликі територіальні громади, які найбільше постраждали від руйнувань. Ухвалення Закону України від 19 червня 2025 року № 4510-IX «Про публічно-приватне партнерство» [3], що набув чинності 31 жовтня 2025 року, створило оновлену організаційно-правову основу для залучення приватних інвестицій і грантових коштів до відновлення державних і комунальних об'єктів: доріг, мостів, шкіл, лікарень, житла, дитячих садків, портів, енергомереж, водопостачання [4]. Наукове осмислення організаційно-правового механізму публічного адміністрування таких проєктів є нагальним завданням адміністративно-правової доктрини, а його результати мають безпосереднє практичне значення для органів публічної адміністрації, які готують і супроводжують проєкти відновлення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика державно-приватного (публічно-приватного) партнерства має міждисциплінарний характер. Базове для вітчизняної доктрини комплексне дослідження досвіду й перспектив впровадження партнерства в Україні та за кордоном було здійснене Б. Винницьким, М. Лендел і Б. Онищуком ще до ухвалення профільного закону [5]. Серед публікацій останніх п'яти років потрібно виокремити кілька напрямів. Управлінський вимір партнерства у відновленні досліджують В. В. Круглов, який розглядає державно-приватне партнерство як інструмент інфраструктурного відновлення українських міст із рекомендаціями щодо

адаптації міжнародних моделей [6], В. Сичова і Т. Самофалова, які аналізують партнерство в повоєнній реконструкції України [7], Ю. С. Цюман, яка обґрунтовує партнерство як механізм сталого розвитку для відновлення країни [8]. Автором цієї статті раніше досліджувався потенціал моделей партнерства як один із ефективних способів відновлення України в умовах воєнного стану [9]. О. М. Чальцева та Д. О. Лобода систематизують світовий досвід впровадження партнерства (США, Велика Британія, Німеччина, Франція) і виклики його адаптації до українських реалій, серед яких визначеність законодавчої бази, мінімізація корупційних ризиків і формування довіри між сторонами [10]. Європейський інвестиційний банк у щорічних оглядах Європейського центру експертизи ППП фіксує стан і тенденції європейського ринку партнерства, що є емпіричним орієнтиром для національних реформ [11]. Адміністративно-правовий та галузевий виміри представлені працями К. С. Маслової, який аналізує сучасний стан і проблеми публічно-приватного партнерства в Україні [12], та О. М. Загалюка, який досліджує застосування механізмів партнерства для модернізації інфраструктури охорони здоров'я в межах госпітальних округів, включно з першими пілотними проєктами [13]. Практичне оцінювання новел Закону України № 4510-IX з позицій інвесторів надає Д. Слободянюк, зазначаючи, зокрема, що за попереднім законодавством процедура підготовки проєктів тривала від 18 до 24 місяців [14]. Рекомендації для формування політики у сфері партнерства в охороні здоров'я України напрацьовані Європейським регіональним бюро Всесвітньої організації охорони здоров'я [15].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри значний масив публікацій, більшість із них ґрунтуються на положеннях закону 2010 року, який втратив чинність, або мають переважно економічний чи управлінський, а не юридичний характер. Причина зрозуміла: Закон України № 4510-IX набув чинності лише 31 жовтня 2025 року, і наука об'єктивно не встигла опрацювати новий нормативний матеріал. Унаслідок цього поза увагою дослідників залишаються: по-перше, цілісна організаційно-правова характеристика механізму публічного адміністрування проєктів партнерства за новим законом – система суб'єктів, їхня компетенція та адміністративні процедури життєвого циклу проєкту; по-друге, правове оцінювання спрощеного режиму для проєктів з допороговим значенням як інструменту доступу територіальних громад до механізму партнерства; по-третє, порівняльно-правовий вимір гармонізації нового закону з Директивою 2014/23/ЄС; по-четверте, адміністративно-правові аспекти управління фінансовими ризиками довгострокових зобов'язань громад. Саме ці чотири питання досліджуються в цій статті, що й визначає її наукову новизну та внесок у заповнення окресленої прогалини.

Метою статті є розкриття організаційно-правового механізму публічного адміністрування інфраструктурних проєктів публічно-приватного партнерства в повоєнній відбудові України. Досягнення мети передбачає виконання таких завдань: охарактеризувати інституційний складник механізму (систему публічних партнерів і розподіл компетенцій); розкрити процедурний складник, включно зі спрощеним режимом для допорогових проєктів і цифровізацією конкурсних процедур; проаналізувати фінансово-забезпечувальний складник (гранти, участь донорів і міжнародних фінансових організацій); визначити

вимоги до контрольного складника з огляду на довгостроковість зобов'язань публічних партнерів; здійснити порівняльно-правове зіставлення національного регулювання з Директивою 2014/23/ЄС та оцінити першу практику підготовки пілотних проєктів.

Виклад основного матеріалу. Публічно-приватне партнерство в загальному розумінні є довгостроковою співпрацею між публічним партнером (державою або органами місцевого самоврядування) і приватним бізнесом для реалізації суспільно важливих проєктів, сутність якої полягає в оптимальному розподілі ризиків, відповідальності й вигід між партнерами. З погляду науки адміністративного права партнерство є особливою формою публічного адміністрування: суб'єкт владних повноважень не відмовляється від виконання публічної функції (забезпечення населення інфраструктурними послугами), а змінює спосіб її реалізації – від безпосереднього бюджетного фінансування та господарського управління до договірної співпраці з приватним партнером під адміністративним контролем.

Досвід застосування попереднього законодавства продемонстрував розрив між нормативною моделлю та управлінською практикою. Процедура підготовки проєктів за законом 2010 року тривала від 18 до 24 місяців [14], а вимога розроблення повного техніко-економічного обґрунтування робила малі проєкти економічно недоцільними вже на підготовчій стадії [12; 13]. У результаті механізм партнерства історично асоціювався лише з досить масштабними проєктами і був фактично недоступний для невеликих громад, а інструмент, який у європейській практиці є звичайним засобом розвитку місцевої інфраструктури [11], в Україні залишався винятковим явищем. У власних попередніх дослідженнях автор зазначала, що поєднання ресурсів і можливостей державного й приватного секторів на основі моделей партнерства може стати одним з ефективних способів відбудови України, а перспектива передбачає перехід до принципів безпечності, стійкості, екологічності й енергозбереження в проєктуванні та створенні об'єктів інфраструктурного забезпечення, житла, виробничого й соціально-культурного секторів [9]. Новий закон значною мірою створив нормативні передумови для реалізації цього потенціалу.

Організаційно-правовий механізм публічного адміністрування проєктів партнерства за Законом України № 4510-IX доцільно розглядати через чотири взаємопов'язані складники: інституційний (система суб'єктів публічної адміністрації та розподіл компетенцій між ними), процедурний (адміністративні процедури життєвого циклу проєкту), фінансово-забезпечувальний (державна підтримка, гранти, участь донорів) та контрольний (моніторинг і договірний контроль виконання). Такий системно-структурний підхід відповідає логіці самого закону та дає змогу послідовно оцінити управлінську придатність кожного елементу механізму для завдань відбудови.

Інституційний складник характеризується розширенням суб'єктного складу публічних партнерів і деталізацією їхньої компетенції. Заміна категорії «державний партнер» категорією «публічний партнер» [3] має не лише термінологічне, а й організаційне значення: в умовах децентралізації саме територіальні громади стають основними ініціаторами проєктів відновлення місцевої інфраструктури, і закон закріплює їх самостійну роль у партнерських відносинах. Рішення щодо об'єктів державної власності ухвалюються

Кабінетом Міністрів України та визначеними ним органами виконавчої влади щодо об'єктів комунальної власності – органами місцевого самоврядування; методологічне забезпечення й моніторинг покладаються на центральний орган виконавчої влади, відповідальний за формування політики у сфері публічно-приватного партнерства.

Інституційним доповненням договірної моделі партнерства є передбачена Законом України № 4510-IX конструкція господарського товариства публічного сектору [3], яка уможливує інституціоналізоване партнерство – спільну участь публічного й приватного партнерів у капіталі суб'єкта господарювання, створеного для реалізації проєкту. У контексті відбудови така модель має самостійну управлінську цінність: вона дає змогу публічному партнерові зберігати корпоративний вплив на ухвалення ключових рішень упродовж усього життєвого циклу об'єкта, а не лише договірний контроль, та полегшує спільне залучення фінансування від міжнародних фінансових організацій. Водночас поєднання корпоративного управління з публічним контролем породжує нові доктринальні питання – щодо меж втручання органу публічної адміністрації в господарську діяльність товариства та щодо запобігання конфлікту інтересів, коли публічний партнер одночасно є учасником товариства та носієм контрольних повноважень.

Процедурний складник зазнав найглибшої трансформації, спрямованої на пропорційність адміністративної процедури масштабу проєкту. Ключовою новелою є спрощена процедура для проєктів з допороговим значенням – вартістю до 5,5 млн євро: замість розроблення повного техніко-економічного обґрунтування достатньо підготувати концептуальну записку, що, за наявним оцінюванням, скорочує тривалість підготовки малого проєкту з приблизно дев'ятнадцяти до дванадцяти місяців [13]. Для повоєнної відбудови це рішення має стратегічне значення: переважна частина проєктів відновлення місцевої соціальної інфраструктури (реконструкція шкіл, амбулаторій, об'єктів водопостачання, закупівля обладнання) за вартістю належить саме до допорогових, і спрощений режим відкриває громадам з обмеженим бюджетом реальний доступ до механізму партнерства. Другою процедурною новелою є цифровізація: конкурсна документація, подання заявок і визначення приватного партнера здійснюються через електронну систему, що мінімізує корупційні ризики та забезпечує прозорість конкурсних процедур [13]. Тим самим у сфері партнерства реалізується загальна тенденція цифровізації адміністративних процедур, яка вже довела свою ефективність у сфері публічних закупівель.

У порівняльно-правовому вимірі привертає увагу те, що визначене українським законодавцем допорогове значення кореспондує порогу застосування Директиви 2014/23/ЄС Європейського парламенту та Ради від 26 лютого 2014 року про присудження концесійних договорів [16]: концесії, вартість яких є нижчою за встановлений Директивою поріг (він періодично переглядається Європейською комісією та наразі становить майже 5,5 млн євро), не підпадають під її детальні процедурні вимоги, і держави-члени зберігають свободу спрощеного національного регулювання таких договорів за умови дотримання загальних принципів прозорості та рівного ставлення. Відтворення цієї логіки в Законі України № 4510-IX свідчить про свідому гармонізацію національного механізму партнерства з європейською моделлю: повні конкурсні процедури застосовуються там, де цього вимагають масштаб проєкту та транскордонний інтерес інвесторів, тоді як малі місцеві

проекти адмініструються за пропорційно спрощеними правилами. Для України як держави-кандидата на членство в Європейському Союзі така відповідність має не лише техніко-юридичне, а й політико-правове значення, оскільки наближення законодавства про концесії та партнерство до *acquis* належить до зобов'язань у межах переговорного процесу.

Фінансово-забезпечувальний складник відображає специфіку відбудови: значна частина проектів фінансуватиметься зі змішаних джерел. Закон України № 4510-IX уперше системно врегулював грант для проектів публічно-приватного партнерства, договір про фінансування, участь донорів і міжнародних фінансових організацій [3]. З погляду адміністративного права принциповим є те, що рішення про надання державної підтримки є адміністративним актом, який ухвалюється за визначеною процедурою та має враховувати фінансові ризики держави та громад. Міжнародні фінансові організації – Міжнародна фінансова корпорація, Європейський інвестиційний банк, Європейський банк реконструкції та розвитку – відіграють у проектах відбудови подвійну роль: консультативну (підготовка якісної тендерної документації за кошти цільових грантів) і фінансову (кредитування та софінансування приватних партнерів) [13]. Публічне адміністрування таких проектів, відповідно, набуває координаційного характеру: уповноважені органи мають узгоджувати вимоги національного законодавства з процедурними стандартами донорів.

Окремим напрямом застосування оновленого механізму є житлова сфера. Закон України № 4510-IX виокремлює проекти публічно-приватного партнерства з будівництва житла [3], що безпосередньо відповідає одному з найгостріших викликів відбудови – потребі у відновленні житлового фонду для внутрішньо переміщених осіб і мешканців деокупованих і постраждалих територій. Організаційно-правова специфіка таких проектів полягає в поєднанні інвестиційної складової (будівництво за кошти приватного партнера) із соціальною функцією публічної адміністрації (визначення категорій отримувачів житла, умов його надання та подальшого управління житловим фондом), що вимагає від публічних партнерів особливо ретельного структурування договірних умов.

Емпіричним підтвердженням працездатності оновленого механізму є практика підготовки перших проектів. Пілотним проектом у соціальній сфері є будівництво нової багатoproфільної лікарні в м. Житомир: міська рада за консультативної підтримки Міжнародної фінансової корпорації ініціювала проект, у якому приватний партнер відповідатиме за проектування, фінансування, будівництво, обладнання й утримання медичного комплексу, а публічний партнер – за надання медичних послуг і плату за доступність об'єкта; тендер на залучення приватного інвестора було оголошено навесні 2025 року [13]. Показовим є і досвід м. Львів, де ще до повномасштабного вторгнення опрацьовувався проект створення єдиного клінічного комплексу на 1 000 ліжок орієнтовною вартістю понад 50–60 млн євро, реалізацію якого було відкладено через воєнні дії [13]. Ці приклади ілюструють модель, за якої приватний сектор створює та обслуговує інфраструктуру, а надання публічних послуг залишається за державою чи громадою, що дає змогу поєднати залучення приватного капіталу зі збереженням публічного контролю за якістю та доступністю послуг.

Контрольний складник механізму набуває особливої ваги з огляду на довгостроковість зобов'язань публічних партнерів. Договори партнерства зазвичай укладаються на 20–30 років, упродовж яких громада сплачує приватному партнерові платежі за доступність об'єкта; неадекватне оцінювання спроможності місцевого бюджету здатне перетворити інструмент розвитку на джерело боргового навантаження, що підтверджує зарубіжний досвід реалізації окремих інфраструктурних проєктів [13; 15]. Тому публічне адміністрування на стадії виконання договору має охоплювати: нормативно визначені індикатори якості (вимоги до стану будівель, доступності обладнання, часу реагування на несправності) та санкції за їх невиконання; регулярний моніторинг з боку уповноваженого органу; облік довгострокових зобов'язань громад у системі управління публічними фінансами. Інакше кажучи, договірна свобода партнерів у цій сфері обмежується імперативними вимогами захисту публічного інтересу, і саме публічна адміністрація є гарантом цього балансу.

Специфічним для воєнного та повоєнного періоду чинником, що впливає на всі складники механізму, є безпековий ризик. Для приватного інвестора ризик пошкодження або знищення об'єкта внаслідок бойових дій безпосередньо позначається на вартості капіталу і, відповідно, на ціні інфраструктурної послуги для громади. Публічна адміністрація може пом'якшувати цей чинник двома групами інструментів: договірними (справедливий розподіл воєнних ризиків між партнерами, застереження про форс-мажор і перегляд умов, гарантії компенсації) та інституційними (страхування воєнних і політичних ризиків, зокрема за програмами багатосторонніх агенцій групи Світового банку та за підтримки урядів держав-партнерів, а також державні гарантії). Належне структурування розподілу ризиків на стадії підготовки проєкту є, по суті, окремим напрямом адміністративної діяльності публічного партнера, від якості якого залежить сама можливість залучення приватного фінансування у воєнний і повоєнний період.

Водночас організаційно-правовий механізм публічного адміністрування відбудови на засадах партнерства стикається з низкою викликів. По-перше, деталізованість нового закону вимагає своєчасного ухвалення підзаконних актів і методичного забезпечення; будь-яке зволікання відтерміновує запуск проєктів. По-друге, інституційна спроможність публічних партнерів залишається нерівномірною: якщо великі міста мають фахові команди та підтримку міжнародних консультантів, то невеликі громади потребують системної методичної допомоги держави, без якої навіть спрощена допорогова процедура не буде використана. По-третє, безпекові ризики воєнного часу об'єктивно підвищують вартість приватного капіталу, що робить механізми їх страхування та розподілу критичною умовою банківської придатності проєктів. Нарешті, суспільна легітимність партнерства залежить від прозорості кожного проєкту: будь-який резонансний випадок неефективної угоди здатен дискредитувати механізм загалом.

Висновки. Проведене дослідження дало змогу досягти поставленої мети та вирішити всі сформульовані завдання. Публічне адміністрування інфраструктурних проєктів публічно-приватного партнерства в повоєнній відбудові України отримало якісно оновлену організаційно-правову основу, яку доцільно розглядати через єдність чотирьох складників: інституційного, процедурного, фінансово-забезпечувального та контрольного.

Визначальними організаційними новелами є розширення кола публічних партнерів за рахунок територіальних громад, диференціація адміністративних процедур залежно від вартості проєкту із запровадженням спрощеного режиму для допорогових проєктів, узгодженого з пороговою логікою європейського концесійного права, цифровізація конкурсних процедур і системне врегулювання грантової підтримки та участі міжнародних фінансових організацій. Перша практика підготовки пілотних проєктів у соціальній інфраструктурі підтверджує працездатність оновленого механізму. Водночас його ефективність визначатиметься своєчасністю підзаконного забезпечення, інституційною спроможністю публічних партнерів, насамперед невеликих громад, та належним контролем за фінансовими ризиками довгострокових зобов'язань. Перспективними напрямками подальших досліджень є аналіз адміністративних процедур відбору приватного партнера за новим законом, практики договірної контролю за виконанням проєктів, а також емпіричне вивчення перших укладених договорів партнерства в процесах відбудови; методологічною рамкою таких досліджень може слугувати запропонований чотирискладниковий підхід.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 № 2404-VI (втратив чинність). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>
2. Прийнято Закон України про публічно-приватне партнерство / Офіційний вебпортал Верховної Ради України. 2025. 19 червня. URL : <https://www.rada.gov.ua/news/razom/263288.html>
3. Про публічно-приватне партнерство : Закон України від 19.06.2025 № 4510-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4510-20>
4. Підписано євроінтеграційний Закон України про публічно-приватне партнерство / Офіційний вебпортал Верховної Ради України. 2025. 30 липня. URL : https://www.rada.gov.ua/news/news_kom/264530.html
5. Винницький Б., Лендел М., Онищук Б. Досвід та перспективи впровадження державно-приватних партнерств в Україні та за кордоном. Київ : К.І.С., 2008. 146 с.
6. Круглов В. В. Державно-приватне партнерство як інструмент інфраструктурного відновлення українських міст. *Актуальні проблеми державного управління*. 2022. № 1 (60). С. 63–77. DOI : <https://doi.org/10.26565/1684-8489-2022-1-04>
7. Sychova V., Samofalova T. Private-Public Partnership in the Post-War Reconstruction of Ukraine. *State Formation*. 2023. No. 2. P. 125–141. DOI : <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2023-2-10>
8. Tsiuman Y. S. Public-Private Partnership as a Mechanism Providing Sustainable Development for the Recovery of the Country. *Збірник наукових праць НУК*. 2023. Vol. 490, No. 1. P. 227–234. DOI : [https://doi.org/10.15589/znp2023.1\(490\).27](https://doi.org/10.15589/znp2023.1(490).27)
9. Подолян Ю. О. Державно-приватне партнерство як один із ефективних шляхів відновлення України. *Dictum Factum*. 2023. № 2 (14). С. 85–93. DOI : <https://doi.org/10.32703/2663-6352/2023-2-14-85-93>

10. Чальцева О. М., Лобода Д. О. Державно-приватне партнерство як перспективний механізм повоєнного відновлення України. *Public networks and communications*. 2024. № 2. С. 11–18. DOI : <https://doi.org/10.31558/3083-5895.2024.2.2>
11. Review of the European public-private partnership market in 2023 / European Investment Bank, European PPP Expertise Centre. 2024. 11 p. URL : https://www.eib.org/attachments/lucalli/20240030_epes_market_update_2023_en.pdf
12. Маслов К. С. Публічно-приватне партнерство в Україні: сучасний стан та проблеми. *Право та державне управління*. 2025. № 2. URL : <https://doi.org/10.32782/pdu.2025.2.30>
13. Загалюк О. М. Публічно-приватне партнерство у розвитку інфраструктури охорони здоров'я у межах госпітальних округів. *Актуальні проблеми економіки*. 2025. № 10 (292). С. 228–238. DOI : <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2025-1-292-228-238>
14. Слободянюк Д. Новий закон про публічно-приватне партнерство: які можливості для інвесторів / Юридична газета. 2025. URL : <https://yur-gazeta.com/publications/practice/derzhavnoprivatne-partnerstvo/noviy-zakon-pro-publichnoprivatne-partnerstvo-yaki-mozhливosti-dlya-investoriv.html>
15. Public-private partnerships for health care infrastructure and services: considerations for policy makers in Ukraine. Copenhagen : WHO Regional Office for Europe, 2022. 30 p. <https://www.who.int/europe/publications/i/item/WHO-EURO-2022-5713-45478-65097>
16. Directive 2014/23/EU of the European Parliament and of the Council of 26 February 2014 on the award of concession contracts. *Official Journal of the European Union*. 28.03.2014, L 94. P. 1–64. URL : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32014L0023>

Дата надходження 29.07.2026

Дата прийняття після рецензування 10.08.2026

Дата рекомендації 27.08.2026

Дата публікації 30.09.2026